

Ocys de guerra EL POBLE

Ha plogut llargament, monòtonament. I plou encara. Els camps són amarats d'aigua. La terra n'és tan farta, que li sobreix. Bufa un vent fred, a estones tallant. El cel té una grisor tan material que sembla talment que l'hagis d'abastar. Aquesta terra aragonesa és tan plana, tan plana, que un simple arbret trenca la línia perfecta de l'horitzó, que oscil·la segons els alts i baixos que el camió troba pel camí.

El paisatge monòton va desfilant, desfilant per la retina cansada d'aquesta prodigiosa repetició.

* * *

El motor ronca. Les rodes han devorat quilòmetres. Molt a prop—el pont ja és ací mateix—la sil·lueta aspra del poble es retalla damunt la grisor d'unes boires.

Cantem. Més que cantar cridem. Cridem amb una mena de joia infantil. Anem al poble. Això és com una mena de retorn a la vida. Fa temps que els nostres ulls no contemplat aquest encís que és un arrengherats de cases. Amb la vida que s'hi mou. Amb el color que hi balla. Fa temps que la nostra vida és simple. Primitiva.

Hem entrat al poble. Veiem moltes coses que fa temps no hem vist. Enyorades. Coses simples. Un paraigua per exemple. Es ben natural que la gent porti paraigua quan plou. Però ha provocat la nostra rialla.

Les cases tenen un tò rústic. Es reflexen al bassal que és cada carrer. De sobte hem passat arran, arran d'una casa. Una casa que jo diria que no té res de particular. Però hi hem obirat una noia. Una noia d'aire amable i ulls suaus que cus reposadament al peu d'una finestra. El braç nu.

Al passar nosaltres ha aixecat el rostre. Han parat els cants. El pensament s'ha aturat. Quina visió més dolça!... Una noia cosint beatíficament enmig d'aquest ambient de guerra, és sempre una visió dolça. Quina esgarrifança a flor de pell...!

Ha alçat el rostre... Ens ha mirat. Quines idees ballen dins aquell front? Aquella noia era allà darrera els vidres; el braç nu; cosint, o bé era fruit de la nostra alucinació?

* * *

S'ha perdut la casa en un revolt. Però aquella mirada tan suau de la noia del braç nu, perdura; perdura...

VIUSA CAMPS

Grañen, octubre del 1937.

